

thông của tổ tiên đồng thời góp phần bảo vệ lãnh thổ ông Tung lại "sơ ý" cho biết: "Tôi đi tiếp xúc với bà con ngư dân, đặc biệt là các đoàn viên nghiệp đoàn nghề cá nhiều lần, thì các ngư dân và nghiệp đoàn nghề cá thường than rằng bị các đầu nậu cho vay nặng lãi. Cho nên danh bất cả không đủ trang trải cho các chi phí..."

Điều này cho thấy nếu ngư dân không ra biển thì không có tiền trả nợ, là chết đói. Nhưng ông đại biểu của dân đã lao khoét suy diễn và "tặng" cho những người dân nghèo khổ sự màng "sẵn sàng ra ngư trường đánh bắt cá để bảo vệ ngư trường truyền thống của tổ tiên đồng thời góp phần bảo vệ lãnh thổ tổ quốc".

Với sự màng được tung hô như thế, nhà nước ta đã đồng hành với ngư dân như thế nào ngoài một mớ thuốc bỏ của bà bộ trưởng y tế?

Trả lời VOA khi được hỏi - "Liều lực lượng chấp pháp VN có phương án như TQ đi theo bảo vệ các tàu cá hay không", ông Nguyễn Ngọc Oai - Cục trưởng cục kiểm ngư VN trả lời: "Không! Không, chúng tôi không theo bảo vệ vì lực lượng có hạn, cả vùng biển rộng lớn có 30 cái tàu, chúng tôi thì chủ yếu tuyên truyền, còn những trường hợp ngư dân xảy ra thì chúng tôi quan sát ở xa để theo dõi để hỗ trợ chứ chúng tôi không phải theo để bảo vệ tàu cá". (Phút 4:20-4:42).

Đem "con bỏ chợ", đem dân bỏ biển làm mới cho cá mập Tàu khuya như thế nhưng bỏ mấy tuyên truyền của đảng vẫn cùng nhau hợp xướng bài ca từ thần với những nốt nhạc là những con thuyền bơ vơ trên vùng biển đang bị các đồng chí hải tặc 16 vàng 4 CSVN, của chủ tịch nước Hồ Chí Minh và được ký bởi thủ tướng Phạm Văn Đồng:

- Ngư dân miền Trung vườn khoi bảo vệ chủ quyền biển đảo

- Ngư dân các tộc họ Lý Sơn can trường bảo vệ chủ quyền biển đảo

- Ngư dân bám biển khẳng định chủ quyền và làm giàu

- Đồng tàu sắt công suất lớn cho ngư dân vườn khoi

- Nơi đầu sông ngọn gió

- Tầng 1.000 cờ Tổ quốc cho ngư dân

- Phú Yên: Nhiều giải pháp tuyên truyền, hỗ trợ ngư dân bám biển

Báo CAND còn đi xa, đi sâu hơn vào "tinh thần yêu nước bảo vệ chủ quyền" của các ngư dân khôn khéo bằng "người thật việc thật" qua bài Một lão ngư Đà Nẵng đồng tàu lương thực công suất lớn để vườn khoi làm giàu và "câu hò" các tàu cá tại ngư trường Hoàng Sa: Lão ngư "lương thực" và chuyên vườn khoi bảo vệ chủ quyền.

- Thực chất của công hàm đó là "công khai tuyên bố thừa nhận chủ quyền của Trung Quốc ở các quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, là rất tai hại, rất phản động", "là một tai họa cho Việt Nam", là "có tác hại phân quốc phải hủy bỏ".

- Đó là một CÔNG HÀM cấp nhà nước (xem hình bên), giữa hai đại diện cao nhất của hai chính phủ, vì thế không thể tùy tiện hạ thấp tầm quan trọng của công hàm này thành một "công thư", coi văn bản này "không có giá trị, vì anh không thể đem cho cái không phải quyền của anh". Tác giả cho thấy cách lập

Hà Sĩ Phu

den như sau:

hà nghiên cứu Nguyễn Khắc Mai đã "đồng danh" bức Công hàm Phạm Văn Đồng 1958 bằng những chứng cứ trên giấy trắng mực

BẠN VỀ HAI CÁCH THOÁT KHỎI CÔNG HÀM 1958

VU ĐÔNG HÀ

Quả là hình ảnh của dân ta dưới ngòi bút của công an thật quá hào hùng! Lão ngư từ đồng tàu, công suất lớn vườn khoi làm giàu và "câu hò" trong khi tàu kiểm ngư thì chỉ đứng xa nhìn để "kiểm... cá". CAND cốt "thuyết" lại và "vẽ" lên hình ảnh của người yó ngư dân kiên trường không thua gì Võ Thi Sáu: "Bà Mùng còn khỏe, mới chuyên đi biển về, bà lại được cấp nhập tin tức nóng, là người đầu tiên nghe kể về những cuộc đụng độ sinh tử trên biển của ngư dân miền Trung từ hai cha con ông Toàn. Và hơn ai hết, bà hiểu rằng, những khoang tàu đầy tôm cá của gia đình và cả của lòng quả cảm và cả sự kiên trì của các ngư dân trước thì, đoàn để hèn của tàu Trung Quốc."

Tập đoàn bán nước đang là những đại hòa (sĩ) cảm những cây cò chằm màu để tô lớp sơn yêu nước lên những khuôn mặt hiền hòa chất phác của ngư dân, sơn màu lên những quan tài đang đóng sẵn cho người dân vô tội. Họ vừa đi đường vừa vẽ với cái mặt nà bán nước. Những hành vi này không mới.

Nó đã có từ thời Hồ Chí Minh mang mặt nạ Trần Dân Tiên và thành lập đảng của loại sản.

Và kéo dài cho đến ngày hôm nay với xác người chống chọi làm nên bề dày lịch sử đảng, phát triển theo chiều thu hẹp của diện tích đất nước bị mất vào tay triều đình phương Bắc.

luân nhằm hủy bỏ tầm quan trọng của một Công hàm như vậy là "hết hơi", chỉ là "cái cháy cái cời", là "vô trách nhiệm".

- Vì vậy, để hủy bỏ được công hàm tại hai ấy, tác giả thấy phải đưa ra một giải pháp khác là "Quốc Hội mới của CHXHCN VN phải phủ quyết cái công thư phản động ấy".

Đây là những kẻ đầu tư dư khoát dựa trên những chứng cứ không có. Nhưng một khi đã công nhân những kết luận ấy không thể không tiếp tục đặt ra những câu hỏi khác và bàn thêm về hai cách giải thoát khỏi Công hàm 1958 ấy cho thật cặn kẽ.

1/ Một Công hàm đã bàn chủ quyền, đã "phản động, phản quốc" như vậy thì tác giả của Công hàm ấy, cả nhân cũng như tập thể, cần được phân xét ra sao, chịu trách nhiệm thế nào với hậu thế, với sự tôn vinh của đất nước? Bài học rút ra là gì?

2/ Thoát khỏi Công hàm 1958 bằng cách nào? Mọi người đều thấy Công hàm 1958 là sự ràng buộc nguy hiểm nên đều thấy phải tìm cách thoát khỏi Công hàm đó. Nhưng tùy thuộc mức đích ưu tiên bảo vệ đất nước hay ưu tiên bảo vệ chế độ mà phát sinh hai kiểu thoát hiểm.

- Muốn bảo vệ cái nền móng, bảo vệ thể chế, sự dư đầy dòng nước thì lại cho thiên hạ quên đi tầm quan trọng của Công hàm đó, hạ thấp tính chính thống và tính pháp lý của Công hàm, coi Công hàm là thứ chẳng đáng quan tâm. Song nguy biến kiểu này chỉ để tự che mắt mình và che mắt dân, chứ không thể cải được với kẻ xâm lược tình quái đã "năm đang chuỗi", và cũng không thuyết phục được công lý quốc tế khách quan.

Thật vậy, ai có thể tưởng tượng một Thủ tướng lại dễ dãi đến mức quyết định "cho" nước láng giềng một phần lãnh thổ của Tổ quốc chỉ vì nghĩ rằng phần lãnh thổ ấy đang thuộc phần quản lý của đồng bào mình ở miền Nam thì cứ việc "cho" cũng chẳng hại gì? Trong khi vì Thủ tướng này luôn nhắc lời Chủ tịch Hồ Chí Minh, người chịu trách nhiệm cao nhất bấy giờ, rằng "Tổ quốc Việt Nam là một... chân lý ấy không bao giờ thay đổi" là một "thì khi Trung Quốc chiếm mất Hoàng Sa năm 1974 phải hiểu là một phần Tổ quốc của mình bị xâm lược (đồng bào nửa nước bên kia đang quản lý), sao không có một lời phản đối bọn xâm lược. lại phản khởi vui mừng vì một vùng biển đảo của Tổ quốc đã vào tay nước bạn để nước bạn giữ cho? Thật tiêu lam, khôi hai đến chảy nước mắt.

- Tóm lại là cố gắng vô hiệu Công hàm 1958 kiểu này không có giá trị thực tế gì, rất dễ bị đối phương bẻ gãy. Nếu kiên ra Liên Hiệp Quốc, chỉ một Công hàm Phạm Văn Đồng đủ làm cho Việt Nam đuối lý (chưa cần đến những hiệp ước nhượng bộ, đầu hàng về sau

mà Trung Quốc đã thủ sẵn trong tay). Khi Trung Quốc đã chốt được tính pháp lý chính danh của Công hàm 1958 thì mặc nhiên đã vô hiệu được tất cả những chứng cứ lịch sử trước 1958 và cả những tranh cãi sau 1958 đến nay. Chính phủ Việt Nam cũng biết vậy nên cứ trì hoãn không dám kiện Trung Quốc, viện lý do rất "đào đức" là sợ làm đổ mắt "bát nước đầy" (cái bát nước hũu nghị mà phía Trung Quốc đã phóng ưé vào!). Kiểu chống đỡ này lưng chừng bởi vì ưu tiên bảo vệ chế độ, bắt Tổ quốc phải hy sinh cho chế độ, vô tình hay hữu ý tránh né việc phê phán sai lầm của chế độ.

- Vậy phải thoát khỏi Công hàm 1958 bằng cách khác, "bằng một tuyên bố công khai có giá trị pháp lý cao hơn" vì dù "Quốc hội mới của CHXHCN VN phải phủ quyết cái công thư phản động ấy" như bác Nguyễn Khắc Mai dễ xuất. Nhưng giải pháp này có hiệu quả đến đâu? Văn đề là một chính phủ với tư cách hậu duệ kế tục của chính phủ Phạm Văn Đồng - Hồ Chí Minh thì đương nhiên có trách nhiệm thi hành những tuyên bố của chính phủ hợp pháp trước đây đã ký, Trung Quốc có quyền đòi hỏi theo luật như vậy, điều Thủ tướng Phạm Văn Đồng đã ký thì Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng có trách nhiệm thực hiện, một khi ông Thủ tướng sau đã nguyên kế tục sự nghiệp của ông Thủ tướng trước. Chỉ còn một cách: Muốn khước từ thì hành Công hàm Phạm Văn Đồng 1958 buộc Chính quyền Việt Nam hiện nay phải nhân danh nhân dân Việt Nam tuyên bố khước từ và tẩy chay những sai lầm "phản động, phản quốc" của chế độ cũ, lập chế độ mới. Liệu cái Quốc hội Công sản hiện nay có dám cắt đứt cái mạch máu huyết thống này để kiến tạo một quyết định thoát Cửu, thoát Trung, ích nước lợi nhà như vậy không?

Khó khăn cốt lõi vẫn ở chỗ: Muốn thoát Hán, mà bước một là thoát khỏi Công hàm phản quốc 1958, chỉ có cách phải giải giải Cộng, thoát Cộng! Chỉ có nhân dân đứng lên, trong một thể chế của nhân dân, mới vô hiệu hóa được mọi ký kết phản quốc, vì hiện, đã ký kết sau lưng nhân dân như Công hàm PVD!

3/ Thoát Cộng được lợi những gì? Trong thực tiễn Việt Nam hiện nay nói thoát Cửu, thoát Cộng hay "vượt qua chính mình" thực ra cũng một nghĩa, tuy "vượt qua chính mình" là cách nói dễ nghe hơn, nhưng tôi xin được dùng chữ thoát Cộng vì đúng thực chất nhất.

Nếu giữ chủ nghĩa Cộng sản thì phải gánh chịu những tai hại gì?

- Toàn bộ kế hoạch "đo hỏ Việt Nam kiểu mới" mấy chục năm nay của Trung Quốc được thiết kế trên hai chữ Cộng sản, giữ cái nền Cộng sản là giúp cho mưu đồ Hán hóa có một ưu thế ở tầm chiến lược.

- Cứ Cộng sản thì Việt Nam bị ràng buộc bởi quá khứ đầy nợ nần và lầm lỗi, khó thoát ra, chẳng hạn

như công hàm 1958, cam kết Thành Đô, các kỳ kết thời Lê Khả Phôi, thời Nông Đức Mạnh, thời Nguyễn Phú Trọng...

- Còn giữ Công sản thì quan hệ ràng buộc Trung-Việt như quan hệ giữa "thú dữ và con mồi" cứ thít chặt lại, trong khi các khối đoàn kết để kháng cự thì bị lỏng ra, ví dụ giới lãnh đạo thì bị chia thành phái thân Tàu và nhóm lợi ích, lãnh đạo thì ngày càng đối lập với dân, quốc nói với hải ngoại vẫn còn cách biệt, các liên kết Việt Mỹ, Việt Âu, Việt ASEAN... đều bị yếu tố Công sản hạn chế một phần, không thể thanh thoát... Như thế lấy đâu ra sức mạnh? Giữ được nước hay không chủ yếu là do có sức mạnh hay không, đứng trông chờ quá nhiều ở công pháp quốc tế.

Trái lại, chỉ cần thoát Công thì tất cả những trở ngại trên sẽ được giải tỏa, đặc biệt là toàn bộ dân Việt khắp nơi khắp chốn tự nhiên sẽ ôm lấy nhau mà reo hò, không cần bất cứ một nghị quyết "hòa hợp hòa giải" nào hết, niềm mơ ước một hội nghị Diên Hồng từ đó mới có cơ sở để mở ra, nếu không thì Diên Hồng mãi mãi chỉ là một lời hô hào suông, không có thực chất.

4/ Thoát Công dễ hay khó?

- Sẽ quá khó, quá gay go, nếu Đảng Cộng sản cứ ôm lấy vịnh quang quẻ khủ và lợi quyền hiện tại khiến cho Đảng ngày càng xa dân, đối lập với dân, mỗi động tác dân chủ hóa, dầu còn ở mức độ "cải lương" thời

cũng đã là một cuộc cô xát này lửa, đã xảy ra bất bỏ cảm tử, nói gì đến sự đổi mới thể chế, đổi mới hệ thống? - Nhưng không, sẽ vô cùng dễ dàng nếu Đảng biết "tự vượt qua mình", lấy lợi ích dân tộc trên hết mà vượt trên quá khứ, chuyên sang nền dân chủ đa nguyên như các nước tiên tiến thì Đảng có mất chỉ mất cái danh hào mà được tất cả. Chẳng những không ai chỉ trích quá khứ nữa làm gì, mà các vì cảm quyền còn được nhân dân yêu quý và biết ơn thật sự, không còn tình trạng "thấy mặt là tắt tivi" như bấy lâu nay. Về tinh thần đã thanh thỏa như vậy, về vật chất cũng cơ bản được đảm bảo; có phải nhân dân đã từng bản tiếng rằng nếu người lãnh đạo biết đổi mới để cứu nước, thoát Hán thì dân sẵn sàng đổ lượng cho tần hưởng bổng lộc đầy ắp? Quả bóng cứu dân cứu nước hiện đang trong chân người cầm quyền, dân rất mong mới những người cầm quyền biết xử lý thông minh, khôn ngoan, ích nước lợi nhà. Chỉ từ tương hợp chẳng may, đối mãi, vô vọng (chẳng hạn như tiền đạo họ Phùng cứ sút mãi bóng vào lưới nhà) thì tất nhiên dân phải đứng dậy giành quả bóng về chân mình mà xử lý theo đúng ý nguyện của dân, để "nâng thuyền hay lật thuyền" như quy luật của muôn đời mà Nguyễn Trãi đã diễn tả bằng một hình ảnh lưu danh bất hủ... ■

HÀ SĨ PHU

A'S JUMPER

Sinh nhật, Festival, Có tặng quà...

CALL: (510) 289-4015 Từ Dĩnh
(510) 289-4047 Daniel

Cho thuê bàn, ghế
(Table & chair renting available)